

במושבות היק"א בארגנטינה

אדמת היק"א והם הבטיחונו תועפות הריט. אולם הם רימו אותנו והיליכונו שולל. להותנו נתכשרנו בבואינוס-אייזס כי עתירים אנו העלובים והנדכאים לזשתלת ל. סוגמפירתי במדינת נכר. כהיותנו בלוידיעה הלשון ובלוי פרוטה בכיס נסענו בעל כרחנו לאשר שלחנו. זה שנתים ימים הננו טתענים סה בימי כסף ובכללות נדודים. מוכי ענות וכו'. מאין ננ על ראשנו ומאין פת להם לתינוקיהינו הצומקים. חשך עלינו היום ואף הסחר יחקרה. זסה נעשה? בעלינו הצעירים דומים לישושים בני שבעים שנה, ירדינו חודים ונגועים ואפס כוחנו מאנתות ורבע, ולמה באהנו כל הרעה הזאת?

ירדינו הסתכנרים, נערות ונערות. אשר טפתנום ורבינום והצלנים סידי מלסטמים ומרצחים למינרים, הם מסוזרים ומפורדים בכרכים. בעלינו ילכו ברנל לבקש ממלט מעט ואנה נבוא אנחנו והמעונות שלנו?

לשמע ועקותינו אומרים לנו סקירי היק"א: בנינו לכם רחובות רחבי ידים הבו ועשו את דרככם. אנה נבוא איפוא ועניוהנו כה גדולה? — מוחתת הכרוז חתימת יד של 81 אשה.

במושבת היק"א, מונטפיורה אשר בארגנטינה פרצה התפרמות מרובה לרגל המצב החמור שנתונים בו הפת נחלים ממרגרי השנים האחרונות. הם השמיעו באוני הפקידות שורה שלמה של דרישות ולאחרי שלא נתכלאו הכריזו על שביתה. תנאי היריות והבריאות הם קשים לבלי נשוא ומטאטים מתישבים לא נשארו בטקומס אלא מעט מועיר. עם התערבותה של הפרוציה התקלאית היהודית ססקה השביתה והוחלט למסור את הכרעת הענינים לוועידת המתנחלים העתידה להכנס בקרוב. היק"א סוענת כי השפת שנגמר לטת נחלים נכרך ימה עיי מוטחים. מהם גם ה' י. אמינגר ונמצא כי הקרקע היא יפה לעיבור אילם המשגר הנרול בשוק התבואות ב"1920 ועתה הארבה והנצורת היו בעוכריהם של הרבה מתישבים.

בעתונות היהודית בארגנטינה ובפולין נחמרם סכתב גלוי של נשוי המתישבים לנשי ישראל בעולם כורו בנוסה כזה: הוצאנו ממולדתנו הקדומה והוכנסנו לניהנם. המונטפיוראי עם בעלינו ומפנו. סוכני היק"א חורו על הבתים והפצירו בנו לילך ולהתישב על